



Ч а й к а.

П. Л. Евалдъ



римачтовиятъ параходъ Сенаторъ Диркъ туку-що се бѣ спрѣлъ въ пристанището когато отеднажъ вратата на капитанската каюта се отвори и на прага се показа петнадесетгодишно момче.

— А, какъ така! Какъ се добра ти до моя параходъ, мило момче?

— Познахте ли ме, господинъ капитанъ? — попита плахо момчето и бавно прибави: — По-рано ви наричахъ чичо Балдуинъ...

— Е, разбира се, разбира се—помня го много добрѣ. Да не мислишъ, че така скоро ще забравя Ермина Браунъ, сина на моя старъ приятель! Ти и за напрѣдъ можешъ да ме наричашъ пакъ Чичо Балдуинъ, но първомъ ще ми кажешъ, кой вѣтъръ те донесе на парихода ми... Тѣй отеднажъ, като чайка...

— Е, нека бжде и като чайка — каза тихо момчето и пристѣпи двѣ крачки. Послѣ то наведе очи и промълви. — Чичо Балдуинъ, мога ли да се надѣвамъ на вашата добрина...

— Ахъ ти! Че говори направо де! Какво има? Момче, момче — не ми харесва това; азъ обичамъ открититѣ хора, които говорятъ направо това, което милѣятъ. Казвай. Или твоята стара леля те е